
כַּאֲשֶׁר
יִשַּׂא הָאֱמֶן
אֶת הַיָּנֵק

פתח דבר

כבר כמעט חלפו שנתיים מאותו יום מר ונמהר בו נתבקש רבינו ר' אשר זיע"א לישיבה של מעלה, והלב עדיין קרוע.

עדיין מתגנגת באוזנינו שירת התורה שכה ערבה לו עד שלרגע לא הניח מלשורר אותה. מחברותא לחברותא, מענין לענין, בקול גדול ובמחשבה חרישית, בריתחא דאורייתא ובהגיון לב ושפתיים דולקות, לילות כימים, בשלהי דקייטא וביומי דפגרא, כולם שוים לטובה, טרוד לדעת סודה, עד כלות הנפש, ועד בכלל.

עדיין עומדת לנגדנו תמונת רבינו המביט לפני עליון במורא, המיטהר בכל מיני טהרה, מתקדש בדקדוק המצוות כחד בדרא, ודבק במידות א–ל נורא בענוה שאין דומה לה.

עדיין חקוקה בעצמותנו אותה מציאות בלתי נתפסת בה זכינו אנחנו ליאור באותו אור מופלא, כאשר זכינו לישב עמו כביכול סביב אותו שולחן, נהנים ממנו עצה ותושיה, ר' אשר יורד לפרטי פרטים, מנתח הלוך ושוב, לוקח את האחריות ונותן את הגב, ושפתי כהן אשר שמרו דעת תורה ביקשנו מפיהו.

בתוך האבל והכאב הגדול, אבל יחיד עשתה לה קהילת בני התורה בבית שמש ובית מדרשנו בתוכם בפרט. אנחנו שסמוכים היינו על שולחנו וזכינו שכאשר שבת בעיר קבע תפילתו בבית מדרשנו, וכמה וכמה עידנים ראינו בתורה שהיא כנתינתה עת מסר שיעורים בבית מדרשנו, ומפעם לפעם רוממנו בשיחות מעניני דיומא ולכבודה של תורה, וכנשוא האומן את היונק נשא על לוח ליבו את עתיד בית מדרשנו וצרכי הרבים דקהילתנו. אבל יחיד עשינו ומנחם אין לנו.

זכינו לפני כי"ד שנים שרבינו ה'דרכי שמואל' בא והקים את הציבור מעפר, ובתוך ההפיכה והחושך התהו ובוהו גלייה לדרעיה ונפל נהורא, ובאש שבערה בקרבו חימם והלהיב ליבות האוחזים בעץ החיים ליאור באור החיים.

אם אפשר להגדיר, נראה שר' שמואל ייסד את הנשמה של ציבור בני התורה. על כל המשתמע מכך. בכוח קדושתו ותורתו, בעמידתו האיתנה, כי אם ברוחו, בתבערת ליבו, ובתמצית דם נפשו הלוחטת, קיבץ וריבץ את מה שהוא הגדיר 'המבינים בעם', סלתה ושמנה של הציבור. הוא הקים את הנשמה הזאת שנקראת 'ציבור בני התורה'.

אבל עדיין במובנים מסוימים, היה חסר את הגוף שתשכון בו אותה הנשמה.

ניתן לומר שתחת הנהגתו של רבינו רבי אשר זכינו לבחינה הנוספת הזו. ר' אשר בחכמת ליבו ובכוחו לצרף שמים וארץ, השכיל לבנות את תבנית הגוף הנצרכת לכדי שהנשמה הגבוהה הלזו יהיה לה קיום והמשכיות בעולם המעשה.

הדבר בא לידי ביטוי במוסדות החינוך, בהקמת מוסדות נוספים כפי הצורך, ובביסוס המוסדות הותיקים יותר, כאשר כל מוסד ומוסד טרח להעמיד על מתכונתו, בחיזוק ידי ההנהלה ודאגה לתפקוד נאות ומינוי אנשים נאמנים שנבחרו בניפוי אחר ניפוי, בדאגה למבני ארעי וקבע ופתרון לעוד אינספור שאר הבעיות הטכניות.

כמו גם בהעמדת וביסוס קהילות הקודש, שממצב של הישרדות והסתפקות במינימום של מקום שיהיה להניח שם כף רגל, הרימם מתחתיות הארץ ורוממם להיות קהילות שהם מגדלור של תורה יראה וחסד לכל סביבותיהם. קהילות יראים שהם בתי גידול לתלמידי חכמים, יראי שמיים ומדקדקים במצוות.

כשלשם כך, ר' אשר שהיה מיצר בצרתן של ישראל נתן עיניו וליבו והפקיר כל נפשו, לבנות ממסד ועד טפחות כל קהילה ומוסד, כשכל קהילה וכל מוסד זוכים לדלת פתוחה גם בשעות לא שעות וזמנים לא זמנים, בלי גבאים ובלי חצר, כל אחד בקשר אישי, כל אחד בהתאמה לרוחו, בענוה מופלאה ובטוב עין ולב.

כאמור רבינו רבי אשר הוא זה שבהנהגתו הרוממה עמל לקומם ולתת ביטוי מעשי לכל התפתחותו של ציבור בני התורה במוסדות ובקהילות. אשרי עין ראתה, הלא למשמע אוזן דאבה נפשנו.

שבועיים בלבד לפני הסתלקותו, כשהוא חלש ומיוסר, אסף רבינו את שארית כוחותיו כדי להניח את אבן הפינה לבית המדרש שהיה כה קרוב לליבו

ברגע ששמע רבינו כי גבאי הקהילה הגיעו להנחת אבן הפינה – אורו עיניו, והוא ביקש להסיר את החמצן כדי להשתתף בעצמו ברגע ההיסטורי

בתוך כלל קהילות הקודש שהיו חקוקות על לוח ליבו הטהור של רבינו אשר זיע"א נתייחד מקום של חיבה מיוחדת לקהילת בני התורה שבאזור הקריה החרדית בבית שמש. קהילת בני התורה בקריה החרדית שזכתה וטובי ותיקי תלמידי רבינו הדרכי שמואל הינם זקניה, הקהילה אותה הגדיר רבינו זיע"א 'קהילה קדושה המונה בתוכה תלמידי חכמים גדולים וכולם בדעה אחת ובמטרה אחת להמשיך את מסורת הדורות', כמו גם היותה יושבת בצילו של המרא דאתרא הגר"נ הכהן קופשיץ שליט"א שהיה קשור בקשר אמיץ ללהבחל"ח רבינו אשר זיע"א, כל אלו הקנו לה מקום של חיבה מיוחדת בליבו של רבינו אשר זיע"א.

שני בתי מדרשות היו לציבור בני התורה באזור הקריה החרדית, שניהם הורתם ולידתם על שולחנו של רבינו אשר זיע"א. בית המדרש 'לב שמואל' ששכן בגבול הקריה ושכונת יפה נוף, ובית המדרש 'היכל בני התורה' ששכן בטבורה של הקריה החרדית. שניהם זכו להיות מפוארים למאוד ברוחניות, כשבכותל המזרח שלהם ישובים ת"ח מפורסמים וותיקי תלמידי רבינו הדרכי שמואל כשגם כלל באיהם הלא הם מסלתה ומשמנה של הקריה החרדית וגלילותיה.

כבר בשבת הראשונה בה פעל בית המדרש 'לב שמואל' סמוך ונראה לפטירתו של רבינו ה'דרכי שמואל' זיע"א, בא רבינו אשר זיע"א לשבות בבית בנו חביבו הגאון רבי יוסף שלמה הכהן שליט"א כדי להעמיד את יסודותיו של בית המדרש, כשמזמן לזמן בזמני שמחה בבית בנו הגאון שליט"א קבע תפילותיו בבית המדרש 'לב שמואל', וגם ביומי דפגרא וימי מועד מסר שיחות ושיעורים בבית המדרש.

בית המדרש 'היכל בני התורה' גם הוא נוסד על שולחנו של רבינו אשר זיע"א, כשלאחר תקופה ארוכה בה התמסר ללא גבול לעמוד לרווחתם של בני התורה בקריה החרדית הכריע ברוחב דעתו ליסד את בית המדרש, ומני אז היו הגבאים וראשי הקהל סמוכים תדיר על שולחנו, כשמפעם לפעם גם זכו לביקוריו של רבינו זיע"א שהטריח עצמו לחזק את ישיבת בין הזמנים ואת צעירי הצאן עמלי התורה ששקדו על תלמודם ביומי דפגרא.

אולם, כמה שהיו מפוארים ברוחניות כך היתה עליבותם הגשמית, בית המדרש 'לב שמואל' ששכן בקראוון ישן, מבודד וכמעט מט ליפול, ובית המדרש 'היכל בני התורה' ששכן במרתף חסר תנאים מינימליים, ללא חלונות וללא עזרת נשים.

היה זה רבינו זיע"א שבאחד מביקוריו דיבר ברבים וקרא לבני הקהילות להתאחד יחד בבנית בית מדרש גדול ומשותף שיזכו על ידו ל'ברב עם הדרת מלך', ומינייהו ומינייהו תסתיים מילתא למען כבוד שמים ולחיזוק התורה ולומדיה.

בינתיים, כלל ציבור בני התורה שבבית שמש רבתי עבר תהפוכות ומלחמות מבית ומחוץ,

בעיקר מבית לצערנו. כשלמרות התמסרותו של רבינו זיע"א בימי חוליו יחד עם להבחל"ח מרן הגר"ע אויערבך שליט"א, בסופו של דבר נותרו ציבור בני התורה ללא קשרים וללא השפעה בהנהלת העיר, ושוב, רבינו אשר זיע"א הוא זה שהיה המלאך המכה על קודקדם של בני התורה בבית שמש שלא ירפו ידיהם מלכונן את קהילות הקודש ולהעמיד בה לגיונות של תלמידי חכמים יראים ושלמים האוחזים בעץ החיים.

אולם העובדה בה אין לציבור בני התורה אוזן קשבת בהנהלת העיר הקשתה מאוד מאוד על הרצון להגשים את חזונו של רבינו אשר זיע"א. הצטרפה לכך גם העובדה שהקריה החרדית היא מקום ותיק שכל סנטימטר בה כבר נוצל זה מכבר, כך שעל פניו נדמה היה שלא נשאר מקום ראוי לציבור בני התורה.

אולם פרנסי ציבור בני התורה בקריה החרדית וגלילותיה לא אבו להרים ידיים, וכך, כשקול קריאתו של רבינו זיע"א מהדהת באוזניהם, ובעידודו הנמרץ של רבינו, החלו לכתת רגליים ולהוגיע את מוחם למצוא מקום ראוי להיות אכסניא של תורה ויראה. כך מפעם לפעם עלו עם רעיונות שונים לרבינו זיע"א שכל פעם מחדש ירד לעומקם של דברים ונתן דעתו וליבו על כל הפרטים ופרטי הפרטים של כל הצעה והצעה, שוקל ודן בכה ובכה, מרים טלפונים לגורמים רלונטיים ולא חס על כבודו, בבחינת 'אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה, עד אמצא מקום לה' משכנות לאביר יעקב', כשרצונו הטהור של רבינו זיע"א הוא שיהיה זה מקום ראוי, מקום של לכתחילה מכל הבחינות, שיוכל להיות מגדלור אמיתי של תורה ויראה.

לאחר כמה וכמה הצעות רציניות שירדו כל אחת ואחת מטעמה, אירע הנס. נמצא שטח במיקום מרכזי ומתאים והחל משא ומתן מפרך עם הגורמים הרלוונטיים, כשרבינו אשר זיע"א מלווה כל צעד ושעל בעצה טובה ובדעת תורה ברורה, עד שבס"ד נוסח הסכם והובא לעיונו של רבינו זיע"א שנתן את הסכמתו וברכתו, או אז נחתם ההסכם והוחל בהכנת תוכניות הבניה.

היה זה עם דמדומי חמה, שבועיים בלבד לפני פטירתו של רבינו אשר זיע"א, גבאי בית המדרש החדש עלו ובאו להנחת אבן הפינה במעונו של רבינו זיע"א, רבינו כבר היה חלש ותשוש, נר אלוקים טרם יכבה, מיוסר בכל גופו ומחובר לחמצן, כבר כמעט לא היה שייך להיכנס לבית. תלמידו הגאון רבי בצלאל הרשלר שליט"א העיד בפנינו, שהמצב באותו יום היה נורא ואיום, עד דכדוכה של נפש ממש.

אולם משמע רבינו זיע"א שגבאי הקהילה בקריה החרדית באו להנחת אבן הפינה, אורו עיניו בבת אחת. רבינו ביקש להוריד את החמצן מעל אפו, ובכוחות לא לו גרר עצמו מצד אחד של השולחן לצידו השני כדי שיוכל לצקת את אבן הפינה של בית המדרש החדש בקריה החרדית שהיה כה קרוב לליבו.

ואז בשארית כוחותיו ובמילים ספורות ומדודות כדרכו נשא את קולו כמעט בבכי של התרגשות, וכה היו דבריו 'יום גדול הוא היום הזה בהנחת אבן הפינה לקהילה קדושה המונה בתוכה תלמידי חכמים גדולים וכולם בדעה אחת ובמטרה אחת להמשיך את מסורת הדורות, והקדוש ברוך הוא יעזור באמת שהבית הזה שהונחה בו האבן הפינה יבנה במהרה ואי"ה מהמקום הזה יפוצו תורה ואהבת תורה לכל סביביו'.

אהה רבינו! זאת בזכרי אזעק במרה, חמדת ישראל כלי הקודש נזר ועטרה.

לא זמן רב חלף, כברכתו של רבינו זיע"א 'שהבית הזה שהונחה בו האבן הפינה יבנה במהרה', וחזונו של רבינו זיע"א התממש.

נראה שרבינו זיע"א בעיניו הקדושות היטיב לראות את התועלת הגדולה שתהיה בכך עוד יותר מהציבור עצמו, כי באמת שגם העוסקים במלאכת הקודש משפשים עיניהם אל מול כל הטוב שזכו בו עם המעבר לבית המדרש המאוחד והחדש. בבחינת 'מי ילד לי את אלה ואלה מי גדל'.

קשה להקיף את עוצמתו של בית המדרש הגדול הלזה. 500 מ"ר בנויים בניה של קבע, בית מדרש המונה כ150 מקומות ישיבה ועוד היד נטויה, עזרת נשים, בית שני, מבואות, חדרי ספח מרווחים ומכובדים, ואפילו אולם אירועים.

וקול התורה. אה. אוצר ענק ומזמין, עמדות אוצר החכמה וקול הלשון. 2 כוללי יום בהם שוקדים עשרות אברכים על תלמודם בעומק העיון, האחד כולל 'תורת אשר' לזכרו של רבינו אשר זיע"א, בראשות תלמידו הגאון רבי בצלאל הרשלר שליט"א, והשני כולל 'תורת אברהם' בראשות הרה"ג רבי יוסף בריקמן שליט"א, גבאי בית המדרש הותיק, וזאת מלבד כולל ערב מרובה לומדים המשמיעים נגינתם בלילות.

וביומי דפגרא ובמועדי ה' גם אז מלא בית המדרש בעמלי תורה זקנים גם נערים, העוסקים בתורה בשמחה ובדיבוק חברים, בישיבת בין הזמנים מהמפוארות שמכירה העיר בית שמש.

כך הפך בית המדרש למגדלור של תורה, כאשר כל מבקש ה' בקריה החרדית וגלילותיה מוצא לו מקום בין כותלי בית המדרש בכל שעות היממה בחברת חברים מקשיבים.

גם מורינו המרא דאתרא הגאון רבי נתן קופשיץ שליט"א מצא בו מקום מתאים לקבוע שיעור מדי שבוע בשבוע בו משתתפים עשרות מבקשי תורה ועמליה. כמו גם מורינו הגאב"ד הגר"מ גרוס שליט"א שקבע בית הוראה במקום מדי תקופה. וכך מהווה בית המדרש תל תלפיות לכלל תושביה התורניים של העיר בית שמש בכלל והקריה החרדית וגלילותיה בפרט.

צעירי הצאן גם הם זכו לעדנה עת נתכונן בית המדרש החדש, כך מתקיימת 'ישיבת המתמידים' מדי יום ביומו, כשעל המלאכה מנצח תלמידו חביבו של רבינו הדרכי שמואל זיע"א המחנך הרב אליעזר כץ שליט"א. זאת מלבד 'אבות ובנים' מדי שבת בשבתו, ישיבות 'מתתיהו ובניו' 'מרדכי הצדיק' 'בני חורין', שיצא שמעם למרחוק.

'תפילה תפילה חגרי שק' קונן החוא ספדנא עליה דרבינו הדרכי שמואל זיע"א. בתי המדרש שבקריה החרדית עוד מראשית התהוותם זכו להיות לשם ולתפארת בתפילות המרוממות שבין כותליהם, כאשר רוחו הגדולה של רבינו הדרכי שמואל חופפת על

כלל מתפללי בתי המדרשות, באמצעות גדולי תלמידיו אשר איוו לקבוע בם את מקום תפילתם. ומשעה שנתיסד בית המדרש החדש והמאוחד, היתה זו הזדמנות פז לכל אלו שחשקה נפשם להתפלל כראוי אשר התנאים הגשמיים היו להם למחסום, להתלוות אל התפילות המרוממות הללו ולהרוות צמאונם של צמאי קרבת אלוקים.

כל זאת לבד מתפילות הימים הנוראים של ציבור גדול בצוותא עם 'תלמידי חכמים גדולים שכולם בדעה אחת ובמטרה אחת להמשיך את מסורת הדורות' כלשון רבינו זיע"א, ימי שמחת התורה ושמחת החג, אשר כולם ברוממות ובבחינת 'ברב עם הדרת מלך'.

כך הפך בית המדרש 'היכל בני התורה – לב שמואל', למגדלור עוצמתי של תורה ויראה אשר כלשון ברכתו של רבינו אשר זיע"א במעמד הנחת אבן הפינה 'מהמקום הזה יפוצו תורה ואהבת תורה לכל סביביו', כאשר בית המדרש מהווה אבן שואבת גם לרבים כאלו שלא להם את העוז והתעצומות להצטרף ללגיונו של מלך ציבור בני התורה, וכעת עם העוצמה הגדולה של בית המדרש החדש נמשך ליבם לאשר כלתה נפשם אליו כל הימים.

אכן, ניתן לומר בודאות, חזונו של רבינו זיע"א התגשם במלואו.

אך טבעי הדבר שהיכל בית המדרש המרכזי יקרא 'היכל אשר' על שמו ולזכרו של רבינו אשר זיע"א. כאשר מלבד שיש בכך נתינת יד ושם לזכרו של רבינו זיע"א שמסר נפשו על המקום הזה, הרי שגם תועלת מרכזית יש בדבר, להיות לנו ולבנינו לזכרון עולם צדיק מה פעל, למען נזכור את אשר השריש בנו והנחיל לנו להיות דבקים בעיונה של תורה מתוך ידיעת יקרה וכבודה של תורה ובאהבת האמת ללא כחל וסרק, ולמען ננחיל זאת הלאה לדורות אשר יבואו עד עולם.

שמו של בית המדרש 'לב שמואל' הלא הוא מורה על ליבו הגדול של רבינו הדרכי שמואל שבטהרת ותבערת ליבו הצית את שלהבת נשמתו של ציבור בני התורה, ושמו של ההיכל המרכזי 'היכל אשר' יורה על המקום בו יש אחיזה במציאות של עולם המעשה לאותה נשמת חיים, מקום שיש לה בו קיום והמשכיות מיום ליום ומדור לדור.

הבה אחים לדעה תלמידי רבינו זיע"א, הבה ונתאחד יחד להקים יד ושם לזכרו של רבינו אשר זיע"א ולהחזיק יחד במורשתו הטהורה. הבה ונעמיד את ההיכל הגדול הזה 'לתורה ולאהבת תורה' כלשון רבינו זיע"א בפאר הראוי לו. ויקרא שמו 'היכל אשר', ע"ש רבינו אשר זיע"א, לשמו ולזכרו תאות נפש.

בקול חנוק מהתרגשות בירך רבינו: "הבית הזה יבנה במהרה, ומהמקום הזה יפוצו תורה ואהבת תורה לכל סביביו

